

byl kup telete jako telete chovného, že prodané tele, jak obžalovanému předem bylo známo, k chovu vůbec bylo nezpůsobilé, a že je prodal za vyšší cenu 13 K 50 h jako tele chovné jen, by využil nezkušenosti Marie B-ové a ji ošidil. Než takový způsob obchodu neděje se, jak předpokládá § 7 lichevního zákona, u využívání mimořádných poměrů válkou vyvolaných, nýbrž využíváním nevědomosti kupitelky, tedy způsobem podvodným, spadajícím pod všeobecný trestní zákoník. O současném využití mimořádných poměrů válkou přivoděných ve smyslu § 7 lichev. zákona mohla by jen tehdy po případě býti řeč, kdyby cena, za tele požadovaná, i tehdy byla zřejmě přemrštěnou, kdyby bylo skutečně šlo o tele chovné. Soud nalézací zjistil však v rozsudku zřejmou přemrštěnost ceny požadované, porovnáváje tuťto cenu s cenou stanovenou nařízením ze dne 25. června 1920, čís. 415 sb. z. a n. pro dobytek j a t e č n ý, a jen tak dospěl k výsledku, že požadována byla cena zřejmě přemrštěná u využívání mimořádných poměrů válkou vyvolaných. S otázkou poměru ceny požadované k cenám telat chovných vůbec se nezabýval. Stanovisko soudu lichevního jest proto právně pochybené. Jelikož však skutková zjištění rozsudku nepřipouštějí, by soud zrušovací ve věci samé ihned mohl rozhodnouti, bylo zmateční stížnosti obžalovaného vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu nalézacímu, by ji znova projednal a rozhodl.

Čís. 1001.

Nelze přisouditi útraty za odvod proti oprávnému prostředku po zákonu nepřipustnému, nevytkl-li odvodce nepřipustnost oprávného prostředku.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, Kř I 1235/22.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost podpůrného obžalobce do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Plzni ze dne 23. září 1922, jímž byli obžalovaní sprostěni z obžaloby pro zločin dle § 98 b) tr. zák.

D ů v o d y:

Dle výslovného ustanovení § 49 čís. 3 tr. ř. není soukromý účastník, vystupující jako obžalobce, oprávněn podati zmateční stížnost do rozsudku, v hlavním přelíčení vynesného; zmateční stížnost měla býti proto dle ustanovení § 1 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z r. 1878 odmítnuta již soudem nalézacím (aniž měla vůbec býti doručena obžalovaným), a když se tak nestalo, bylo ji dle § 4 čís. 1 cit. zákona zavrhnouti ihned v sezení neveřejném. Obžalovaní podali svým obhájcem odvodní spis na zmateční stížnost, v němž účtují útraty spisu toho. Pro rozhodnutí otázky, zdali nárok ten jest oprávněn, jsou rozhodnými ustanovení § 390 tr. ř., najmě druhého odstavce § toho, dle něhož zvláštní útraty, které vzejdou podáním řádného oprávného prostředku, nese ten, kdo oprávný prostředek podal, jestliže se tento zcela minul úspěchem. Odvodní spis proti zmateční stížnosti není sice v podstatě své oprávným prostředkem, avšak poněvadž jest obranou proti oprávnému prostředku odpůrce, směřujícímu proti otázce viny, dlužno zajisté vztahovati

ustanovení § 390 tr. ř. i na tento úkon řízení procesního. Než ohledně strany, povinné k náhradě útrat řízení trestního, musí soud dbáti toho, aby každý náklad, jehož účel zastoupení strany nutně nevyžaduje, byl z povinnosti k náhradě vyloučen, za takový nutný náklad však nelze považovati odpověď na opravný prostředek, zákonem výslovně vyloučený, neboť, proti takovému opravnému prostředku se brániti, nelze sloučiti s pojmem nutného neb aspoň účelného obhajování se. Reagovati proto na vývody nepřipustné zmateční stížnosti, jest naprosto zbytečno, náklady s tím spojené nejsou náklady obhajovacími. Poněvadž pak odvodní spis nepřipustnost zmateční stížnosti ani nevytýká, nemůže býti odpůrci uložena náhrada nákladů spisu toho. Bylo proto návrh na přisouzení útrat spisu toho zamítnouti.

Čís. 1002.

Přenesení soudnictví na Hlučínsku.

Nejvyššímu soudu republiky Československé jako soudu zrušovacímu nelze jednati o zmateční stížnosti v trestní věci, jež dle zákonů Československé republiky nepatří na soud, třebaž byla vzhledem k cizozemským předpisům rozhodnuta cizozemským soudem.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, Kr II 49/22.)

Do rozsudku trestní komery zemského soudu v Ratiboři ze dne 19. prosince 1919, jímž rozhodnuto bylo o přečinu neoprávněného dovozu lihovin, byla podána zmateční stížnost, již státní zastupitelství v Ratiboři postoupilo na základě úmluvy o přenesení soudnictví na Hlučínsku ze dne 3. února 1921, vyhlášené pod čís. 253 sb. z. a n. na rok 1921, zemskému soudu v Opavě, jenž ji předložil nejvyššímu jako zrušovacímu soudu v Brně.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy zemskému soudu v Opavě s příkazem, by je postoupil příslušnému úřadu důchodkovému k případnému dalšímu jednání.

Důvody:

Dle čl. I. zákona ze dne 23. května 1873, čís. 119 ř. zák. je nový trestní řád, jím zavedený, jediným pravidlem o řízení ohledně zločinů, přečinů a jiných činů trestných, soudům k rozsouzení přikázaných. Předpokladem, by ten aneb onen soud předsevzal úkony, trestním řádem mu uložené, je tudíž, aby předmětem řízení byl čin, k pravomoci soudů příslušející. Na této zásadě nebylo ničeho změněno ani československo-německou úmluvou z 3. února 1921, vyhlášenou ve sbírce zákonů a nařízení pod čís. 253 z r. 1921, o přenesení soudnictví na Hlučínsku. Naopak řídí se zřejmě i tato úmluva zásadou, že československé soudy pokračují v trestním řízení, které bylo před 4. únorem 1920 zahájeno soudy německými, za ostatních předpokladů v úmluvě vytyčených jen tehdy, pakliže trestný čin také dle trestního zákona — tedy trestními soudy — československého státu stihán býti může. To plyne z ustanovení čl. 2. § 5 úmluvy, dle něhož výkon trestů soudy v Ratiboři nebo v Hlučíně před účinností úmluvy právoplatně vyřčených převezmou úřady místa pobytu odsouzencova (je-li přísluš-